

Arrest

nr. 136 037 van 12 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2014 met referentenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 september 2014.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. FAUVE, die *loco* advocaat D. CRABEELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 maart 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 maart 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt.

De verzoekende partij haalt aan dat aan haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden afgeleverd nu zij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd en een bijlage 19ter aan haar zou zijn moeten afgeleverd zodat zij een tijdelijk legaal verblijf kan genieten.

Uit de stukken van het administratief dossier, zoals ook de verwerende partij aangeeft, blijkt niet dat de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Daarnaast wijst de Raad er op dat de loutere verklaring van samenwoning met een Belgische partner niet gelijkgesteld kan worden met een aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate dat de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63).

Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu stelt de verzoekende partij dat zij wettelijk samenwonend is met haar partner N.D. en de uitvoering van de bestreden beslissing ervoor zal zorgen dat hij “nimmer” haar partner zal kunnen vervoegen in België. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat er hinderpalen aanwezig zijn die het uitbouwen of verderzetten van haar gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij brengt geen enkel begin van bewijs voor haar beweringen bij. Wat de kritiek betreft dat zij haar partner nooit meer zal kunnen vervoegen, wijst de Raad er op dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke

formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De verzoekende partij kan dus wel degelijk terugkeren naar België indien zij aan de voorwaarden voldoet om hier een legaal verblijf te genieten. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen elementen aan. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 15 september 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 2 december 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 1 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP verwijst naar de schriftelijke procedure en stelt dat een procedure tot wettelijke samenwoning is opgestart te Brugge, op 17 december 2014 komt het beroep tegen de afwijzing van deze vraag tot samenwoning voor bij de rechtbank van eerste aanleg. Indien de samenwoning wordt toegestaan, zou een aanvraag gezinshereniging kunnen worden ingediend. Zij wijst op het arrest van de Raad van 20 november 2014, nr. 133 538 waarbij gesteld zou zijn dat er een schending is van de motiveringsplicht als in de beslissing niet gemotiveerd is aangaande of als er geen onderzoek geweest is naar de impact van een lopende procedure tot regularisatie."

2.4. De Raad wijst er op dat het betoog ter terechtzitting omtrent de procedure tot wettelijke samenwoning hypothetisch is nu het beroep tegen de afwijzing van de aanvraag tot wettelijke samenwoning hangende is bij de rechtbank van eerste aanleg en er hierover derhalve nog geen definitieve beslissing werd genomen. Daarnaast kon de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing met deze feiten geen rekening houden en erover motiveren in de bestreden beslissing aangezien de feiten dateren van na de bestreden beslissing. Het betoog van de verzoekende partij is bijgevolg niet dienstig en doet geen afbreuk aan voormelde beschikking.

Daarnaast dient er op te worden gewezen dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben, zodat de loutere verwijzing naar het arrest van de Raad van 20 november 2014 met nummer 133 538 evenmin afbreuk doet aan de beschikking. De verzoekende partij toont overigens op generlei wijze aan dat zij zich in dezelfde omstandigheden bevindt als de betrokkene in het arrest waarnaar zij verwijst.

Voor zover de verzoekende partij op 15 september 2014 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting verwijst naar de schriftelijke procedure en hiermee volhardt in de middelen zoals

uiteengezet in het verzoekschrift en deze middelen gedeeltelijk herhaalt en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 1 september 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET